

*Oog in oog
met
haar
gewraakte
verleden*

Onmogelijke keuze

SANDRA BERG

Sandra Berg

Onmogelijke keuze

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Ze zaten al aan de keurig gedekte tafel, Selma en haar dochter Alice.

Buiten leek de herfst zijn intrede te doen, hoewel het pas augustus was, maar hier in huis was alles zoals het hoorde te zijn.

Selma hield van deze plek. Van dit appartement.

Ze hield van de ovale houten tafel met de statige stoelen, bekleed met kraakheldere witte stof. Stof die kraakhelder móést zijn. Wit. Geen vlekjes. Geen spetters. Perfect passend. Niets wat de harmonie verstoorde.

Ze hield van de gladgepolijste houten vloer onder haar voeten, van de kroonluchter boven de tafel met zijn heldere, glanzende stenen, van de egaal gestuukte erker en van de hoge ramen met hun witte kozijnen en witte gordijnen die net tot op de grond reikten. Gordijnen dienden exact die lengte te hebben, ze dienden net de grond te raken. Ze hield niet van die veel te lange gordijnen waarbij de onderkanten nonchalant op de grond lagen, slordig, gekreukt en smerig. Het irriteerde haar als ze dat zag.

En ze zag het altijd... zaken die niet klopten. Details. Vooral nu.

Ze had de porseleinen schalen met eten net op tafel gezet. Ze had eerst nog gearzeld. Moest ze dat wel doen? Zeb was er immers nog niet. Maar het was zes uur geweest, en om zes uur aten ze. Altijd.

Ze had daar eerder weleens van afgeweken, maar dat was iets wat ze nu niet kon doen. Alleen al de gedachte daaraan maakte haar nerveus. Dus stonden de schalen op tafel en zaten ze hier...

En nu? Eten? Het was immers al over zessen. Maar Zeb was er nog niet.

Ze keek vluchtig naar Alice. Alice had het ontevreden gezicht van een puber. Ze wás een puber. Een mooie puber met de gave, zach-

te huid van het kind dat ergens nog in haar verborgen ging. Met lang, donkerblond haar en grote, donkere ogen, die ze tegenwoordig niet meer benadrukte met make-up, zoals ze een tijdlang wel had gedaan toen ze andere vriendinnen had en dacht dat zij, haar moeder, het niet zag.

Alice deed dat nu niet meer. Selma maakte zichzelf graag wijs dat Alice gewoon weer een beetje kind was geworden. Maar ze wist wel beter. Alice was vijftien. Met vijftien was je geen kind meer, ook niet zonder make-up.

De bittere smaak die zo plots in haar mond ontstond, slikte ze haastig weg. Waarom was het er weer? Die bittere smaak en dat akelige gevoel in haar lijf, als ze daaraan dacht? Waarom gebeurde dat steeds vaker? Waarom leken haar spieren steeds meer op staalkabels en had ze zo vaak dat vervelende gevoel in haar maag dat het zo moeilijk maakte om te eten?

Niet aan denken.

Ze haalde diep adem, wilde Alice aansporen om op te scheppen, maar klemde haar mond weer dicht toen ze de voordeur open en dicht hoorde gaan.

Ze was zich bewust van die lichte schok die door haar lijf ging, die korte verstijving van haar spieren, het strekken van haar rug. Het was idioot. Het was Zeb maar.

Ze wist dat het Zeb was. Waarom schrok ze dan evengoed?

Hij voelde als een frisse wind toen hij de woonkamer binnenkwam. Hij kuste Selma op haar wang, licht en warm tegelijk, knipogde naar Alice en ging zitten.

‘Sorry dat ik zo laat ben. Uit de hand gelopen bespreking, je weet hoe ik ben. Wat eten we?’

Selma keek naar hem, terwijl hij onder de deksels van de schalen keek. Ze keek naar zijn beweeglijke handen met die zegelring aan de ringvinger van zijn ene hand en de trouwring aan de ringvinger van zijn andere hand. Naar zijn ongeschoren gezicht – opzet of gewoon nonchalance? –, zijn donkere haren die iets te lang en weerbarstig alle kanten uit piekten, de maanvormige kuiltjes in zijn wangen en zijn heldere blauwe ogen, waar ze destijds verliefd op was geworden. Waar ze nog steeds verliefd op was.

Hij was knap.

Mensen beweerden dat zij ook knap was. Ze wist niet of het

zo was, maar ze wist dat hij het was.

Ze wist dat ze verbijsterd was geweest toen hij interesse in haar had getoond. En toen ze had begrepen dat zijn binnenkant nog mooier was dan de buitenkant.

Te mooi om waar te zijn. Te mooi voor *haar* om waar te zijn. Een gedachte die vaak genoeg bij haar was opgekomen, maar die ze altijd succesvol onder de tafel had geveegd. Haken en ogen waren er immers altijd...

Maar de laatste tijd had ze daar meer moeite mee. Vanzelf was het nooit gegaan, niet voor haar, maar de laatste tijd vergde het bijna meer dan ze kon opbrengen.

Het lag niet aan Zeb.

Het lag aan Alice. Aan haar leeftijd, haar karakter, haar dromen... maar vooral aan haar leeftijd. En er was zo veel meer... Kleine dingen, nauwelijks te plaatsen. Herinneringen. En dat stukje herkenning.

Nee. Het lag ook niet aan Alice, het lag aan haarzelf.

Selma keek naar haar dochter, die het schaalte met de vleesvervanger naar zich toe trok. Alice, die vlees weigerde. Altijd, ongeacht of het passend was of niet, of wat anderen ervan dachten. Ongeacht wat haar grootouders ervan vonden. Alice wist waar ze voor stond. Nu al.

Selma voelde die geniepige steek van jaloezie. En angst. Ze haalde diep adem, strekte opnieuw haar rug en dwong zichzelf tot een brede lach toen ze naar Zeb keek.

‘Het maakt niet uit dat je wat later bent. Ik weet hoe druk je het hebt.’

Hij beantwoordde haar lach. Zijn lach was anders dan die van haar. Hij kwam van binnenuit.

Ze geloofde niet dat haar eigen lach van binnenuit kwam, zelfs niet als ze veelvuldig en gemakkelijk lachte. Het voelde nooit alsof het van binnenuit kwam. Misschien dat ze zichzelf dat lange tijd had kunnen wijsmaken, maar de laatste tijd wist ze beter. Het stuk spanning dat haar nu voortdurend vergezelde, kon nauwelijks opeens weer zijn ontstaan. Het was er altijd al geweest. Het had steeds op de loer gelegen. Maar de laatste tijd werd ze zich daar sterker van bewust, sloeg het toe. Waarom?

‘Ik heb een verrassing,’ zei Zeb. Hij keek eerst naar Selma en

daarna naar Alice. ‘Voor jullie allebei. Maar misschien een beetje extra voor jou, Alice.’ Zijn blik bleef net iets langer bij zijn stiefdochter hangen.

Alice keek hem met grote ogen aan, in een open verwachting. ‘Wat?’ Het klonk opgewonden en ongeduldig.

Zeb’s lach werd wat breder. ‘Ik vertel het wel na het eten.’

‘Ik vermoord je als je het dan pas doet,’ reageerde Alice meteen. ‘Wat? Wat?’ Ze bewoog haar hoofd in zijn richting, een beetje naar voren, en wees naar hem met haar mes en vork.

Hij lachte.

‘Wel... ik heb volgende week een bespreking met een grote potentiële klant in het buitenland. Normaal gesproken begin ik daar niet aan, maar dit is een interessant project en ik wil er meer over horen, temeer omdat ook Sean hierbij wordt betrokken. Nu heeft deze klant mij en Sean uitgenodigd om hem te bezoeken en onze partners en kinderen mee te nemen. Sean en Olivia hebben geen kinderen, maar wij hebben jou, nietwaar?’

‘Met vakantie? Een soort zakenreis met mijn ouders?’ Alice trok haar wenkbrauwen een beetje op. Toch was haar mond in een beginnend lachje gevormd. Er lag een nieuwsgierige verwachting in haar blik terwijl ze Zeb aankeek, haar bestek nog steeds op hem gericht.

Vakantie met Sean en Olivia, schoot door Selma heen. Ze waren nog nooit met vrienden met vakantie gegaan. Ze voelde een lichte onrust, zonder dat ze kon duiden waarom ze dat voelde. Ze mocht Sean en Olivia. Tenminste... voor zover ze Olivia kende. Sean kende ze al net zo lang als Zeb. De twee waren immers vrienden. Maar Olivia kende ze nog niet heel erg goed. Zo lang waren zij en Sean nog niet samen, en zelfs tegenover Sean hield ze altijd die afstand. En dan samen met vakantie?

Haar mond was nog steeds in een lach gevormd, terwijl ze naar Zeb keek. Maar ze voelde de strakke huid rond haar lippen en die verkramping in haar mondhoeken.

‘Spanje,’ zei Zeb, terwijl hij Alice en Selma weer een voor een aankeek, een wenkbrauw opgetrokken, nog steeds met dat lachje en die schittering in zijn ogen.

Hij dropte het woord alsof hij een bom dropte, die ergens in Selma’s maag terecht kwam. Haar mond bleef almaar hangen in die

lach, maar hij voelde vreemd en verstard. Haar keel was droog.

Ze moest het vragen, die ene vraag die als een duveltje uit een doosje in haar hoofd tevoorschijn sprong. Maar de woorden bleven in haar keel steken, ze staaarde hem alleen maar aan.

Het was Alice die de vraag stelde. ‘Waar in Spanje?’ vroeg ze. Ze wipte op haar stoel, haar bestek danste mee. Haar mond was een beetje geopend en haar ogen waren groot. ‘Waar?’

Zeb's lach werd weer breder. ‘Alicante.’

De wereld onder Selma's voeten brokkelde af als het ijs op de Noordpool. Niemand zag het.

‘Alicante?’ Alice' ogen werden groter. ‘Alicante?’

Zeb vouwde zijn handen in elkaar. Zijn vingers bewogen als slangen. Zijn rechter mondhoek ging verder omhoog in een scheve grijns.

‘Maar dat is dicht bij Bocarent, toch?’ Alice riep het bijna uit.

Voor Selma klonk haar stem eindeloos ver weg. Het vlies dat zich om haar heen had gevormd, stootte ieder geluid af en verstikte haar. Het ontnam haar de zuurstof.

Alicante.

Ze besefte vaag dat ze haar hoofd schudde. Dat het woord ‘nee’ in haar hoofd dreunde.

Alice merkte het niet. Alice was te opgewonden. ‘Mag ik erheen?’ vroeg ze. ‘Mag ik naar Bocarent?’ Maar het was duidelijk dat ze het antwoord kende. Haar wangen kleurden van opwinding en haar gezicht straalde.

‘Ik wist niet dat je zo graag historische plaatsen bezoekt?’ reageerde Zeb met gespeelde verbazing.

‘Je weet best wat ik bedoel.’ Alice prikte met de vork speels in zijn schouder.

‘Natuurlijk,’ zei Zeb. Maar zijn blik was niet langer op Alice gericht. Hij keek naar Selma.

Selma voelde zijn blik. Ze voelde hoe zijn ogen gaten in haar schild brandden. Ze voelde de paniek toen ze niet wist wat ze moest doen. Wat ze moest zeggen.

Haar mond was nog steeds gevormd in die verstarde lach. Als een dummy.

Alicante.

Ze moest iets doen. Iets zeggen.

‘O gut, Zeb.’ Haar stem trilde. ‘Ik weet niet of ik nu weg kan. Ik heb nog die bijeenkomst van de liefdadigheidsclub en we moeten voorbereidingen treffen voor Alice’ school. Ze gaat immers naar het *gymnasiet* en er is nog zo veel wat we moeten doen.’ Ze hoorde zelf dat haar stem iel klonk en vibreerde.

Alice’ ogen schitterden fel toen ze zich tot Selma wendde. ‘Mam, de club kan ook een week zonder jou, en we hoeven helemaal niets voor school te doen.’

‘Ze heeft gelijk,’ zei Zeb. Zijn blik drong bij haar binnen. De vraag in zijn ogen was duidelijk.

De vraag die ze niet kon beantwoorden.

‘Het overviel mij,’ zei ze. ‘Sorry. Ik bedoelde het niet zo.’ Ze stond op, mompelde iets op een toon van verontschuldiging en liep de kamer uit, terwijl ze ‘zo terug’ riep.

Ze viel bijna, toen ze zich op haar hoge hakken naar de badkamer haastte.

Ze snakte naar adem toen ze de deur achter zich sloot. Ze voelde de zuurstof te moeizaam haar droge luchtpijp passeren. Te weinig lucht bereikte haar longen. Haar borst verkrampde en in haar hoofd waren haar hersens veranderd in een bolwerk van krioelende insecten. Ze ging dood.

Nee. Ze ging niet dood.

Ze liep naar de wastafel, trok het medicijnkastje open en gleeed nerveus met haar hand langs de inhoud. Niet meer dan paracetamol. Natuurlijk niet. Ze had nooit meer dan paracetamol in huis.

Ze haalde met trillende vingers twee paracetamols uit de verpakking, deed ze in haar mond en spoelde ze weg met een slok water.

Ze keek in de spiegel, naar haar driehoekige gezicht met die veel te grote mond en kinderlijke ogen. Haar lange, blonde haren hingen over haar schouders, schijnbaar nonchalant, maar in feite streng voor streng met zorg, schuim en haarlak in de juiste vorm gekneed.

Een barbiepop. Levend en wel. Hoezo mooi?

Ze staaarde naar de paracetamolverpakking in haar handen. Waarom had ze in hemelsnaam paracetamol gepakt? Ze had geen pijn. De spieren van haar borst waren in een soort kramp geraakt en haar hoofd was gevuld met krioelend gespuis, maar het was geen pijn wat ze voelde.

Alicante.

Ze kon daar niet naartoe. Ze kón het niet.

De misselijkheid overviel haar. Ze kon zich net op tijd tot het toilet wenden en gaf over.

Iemand klopte op de deur.

‘Selma?’ Het was Zeb. ‘Is alles goed, Selma?’

‘Ik werd opeens misselijk. Het gaat alweer,’ wist ze uit te brengen. ‘Ga maar vast eten. Ik kom zo.’

‘Zeker weten?’

‘Ja.’ Ze spoelde haar mond en waste haar veel te bleke gezicht. Ze probeerde haar ademhaling onder controle te krijgen en het gekrijoel in haar hoofd te negeren.

Ik ga niet dood. Ik ga niet dood.

Ze haalde diep adem. Telde. Spande en ontspande haar spieren, zoals ze dat had geleerd.

Ik ga niet dood.

Waarom was ze zo bleek?

Ze herstelde de make-up op haar gezicht en trainde de glimlach in de spiegel.

Waarom liet ze zo veel tanden zien als ze dat deed?

Ze haalde adem, nam opnieuw twee tabletjes paracetamol zonder precies te weten waarom ze dat deed, en zonder erover na te willen denken. Ze dwong haar gedachten in goede banen en liep de badkamer weer uit.

Ze haalde opnieuw diep adem voordat ze de woonkamer weer binnenliep. Haar benen waren slap en trilden. Ze negeerde het en glimlachte haar tandenlach. Ze concentreerde zich op de vloer, de hoge ramen, de smetteloze witte bekleding op de stoelen en de witte porseleinen schalen op tafel.

‘Ik heb daarstraks een petitfour gegeten en vond al dat hij wat vreemd smaakte,’ zei ze. ‘Er zat van die room in en ik denk dat daar iets niet goed mee was.’ Ze keek noch Zeb, noch Alice aan.

‘We gaan,’ zei Alice. Het was beslist geen vraag, geen verzoek.

‘Natuurlijk gaan we,’ zei Selma. Wat moest ze anders?

Ze speelde haar rol toen Zeb zijn plannen besprak. Als een robot. Strak gespannen, mond in een glimlach gefixeerd, ogen op haar eten gericht. Mantra’s verzinnend, weigerend enige gedachten toe te laten.

Zijn klant zou het hotel en de vlucht regelen. Vrije tijd zouden hij

en Sean meer dan voldoende hebben, maar ook als zij weg waren was er voldoende te beleven voor Olivia, Alice en haar in een stad als Alicante, verzekerde hij hun.

En natuurlijk zouden ze met Alice naar Bocairent gaan. Of beter gezegd, naar Los Caballos Luna oftewel Stichting Paard in Nood Spanje, het reddingscentrum voor paarden in nood dat daar op een berg was gevestigd en waarvan de werkzaamheden door Alice op de voet werden gevolgd omdat ze ooit haar eigen reddingscentrum wilde opzetten voor dieren in nood. Samen met Marissa en Elise natuurlijk, met wie ze dit laatste schooljaar zo innig bevriend was geraakt. Een voornemen waar Selma nooit op was ingegaan en dat ze altijd weer even haastig van zich af had geschoven. Omdat ze niet anders kon. Omdat het te veel herinneringen opriep.

Ze gingen naar Alicante.

Vakantie. Niets anders dan vakantie, hield ze zichzelf voor. Alles was immers anders nu. Het speelde geen rol.

Ze herhaalde het in haar hoofd, keer op keer. *Het speelt geen rol. Het doet er niet toe.*

Maar toen ze 's avonds in haar bed lag en staarde naar de gordijnen die een soort danse macabre uitvoerden op de maat van de bries die de kamer binnendrong, kroop de paniek haar lijf opnieuw binnen en maakte het bijna onmogelijk om adem te halen. Haar kaken verkrampten, de zwerm insecten nam weer bezit van haar hoofd en haar lijf trilde alsof ze koorts had.

Ze móést iets hebben. Iets wat de spoken in haar hoofd verjoeg. Maar ze had niets in huis. Niets wat haar nu kon helpen.

Alicante.

Het speelde wel degelijk een rol.

De slaapkamer van Alice sloot slechts voor een klein gedeelte aan op de kamer van haar moeder en Zeb, en juist op die plek stond de garderobekast van haar moeder en Zeb tegen de muur, zodat er nauwelijks sprake was van enige gehorigheid.

Toch wist Alice dat haar moeder niet sliep.

Het waren niet zozeer de geluiden in de slaapkamer die haar opvielen. Het was meer het feit dat ze haar moeder al drie keer naar de badkamer had horen gaan, waar Alice ook toegang tot had vanuit haar slaapkamer. Alice had gehoord hoe de deuren van een van

de kastjes een paar keer werden geopend en gesloten en de kraan open en dicht werd gedraaid.

Haar moeder sliep vaak slecht. Alice wist niet beter dan dat. En toch hield het haar juist nu bezig.

Nee, dat was niet helemaal waar. Ze had zich vaak afgevraagd waarom haar moeder slecht sliep. Ze had zich veel over haar moeder afgevraagd, maar haar moeder was nooit erg expliciet in haar antwoorden.

Misschien lag het aan alles wat ze had meegemaakt? De dingen waar haar grootouders en haar moeder over zwegen? Dingen die ze misschien ook niet wilde weten?

Want ja, ze had over die verkrachting gehoord. Het was niet de bedoeling dat ze dat hoorde, destijds, bij oma en opa. Tenminste... dat geloofde ze niet.

Ze wist niet eens zeker of ze het goed had gehoord, die keer. Ze had geweigerd daar verder over na te denken, omdat ze het niet wilde weten. Omdat ze wilde geloven in het verhaal dat haar was voorgehouden door zowel haar moeder als haar grootouders. Het verhaal over een te jonge liefde, een avontuurtje en de consequentie daarvan: haar geboorte. Niets anders dan dat.

Maar ze wás het niet echt vergeten. Ze had er nooit over gepraat, nooit vragen gesteld. Ze had geprobeerd het uit haar geheugen te wissen, het af te doen als fantasie, verkeerd verstaan. Maar de woorden hadden zich in haar hoofd genesteld. En op een moment als dit... op de momenten waarop ze haar moeder werkelijk niet begreep, zoals tegenwoordig steeds vaker voorkwam, kwam het weer bij haar op. Zelfs als ze dat niet wilde.

Haar moeder was immers jaren in therapie geweest, na haar geboorte. Wat als het waar was? Wat als zij daar het gevolg van was? Wat maakte dat haar?

Had het daarmee te maken... die drang van haar moeder om alles goed te doen? Iedereen te redden? Of was dat gewoon wie ze was?

Ze voelde hoe de onrust ook haar besloop. Ze draaide zich op haar zij. Ga slapen, dacht ze.

Ze dacht aan de belofte van Zeb. Een tripje naar Alicante. Paard in Nood in Bocairent bezoeken. Met Laura praten. Haar ondeugende adoptie-ezel Zorro in het echt zien. Ze probeerde zich erop te verheugen, maar ze zag de reactie van haar moeder weer voor

zich toen Zeb met zijn verrassing was gekomen.

Een slechte petitfour? Dacht haar moeder werkelijk dat zij of Zeb dat geloofde?

Zeb stelde misschien geen vragen, maar zichzelf had dat willen doen. Misschien wilde ze dat nog steeds.

Ze hoorde hoe haar moeder de slaapkamer weer verliet en door de woonkamer liep. De voetstappen stierven weg.

Alice gooide de dekens van zich af, liep in haar beertjesshirt en op blote voeten de slaapkamer uit, de woonkamer in, door de eetkamer, naar de keuken.

Het licht van de straatlampen drong door de dunne gordijnen heen en in de keuken brandde de nachtlamp. Haar moeder stond bij het aanrecht en had net de waterkoker aangezet. Het rode lampje van de waterkoker brandde in het schemerdonker als een lichtgevend oog. Hoewel het niet echt koud was in huis, droeg haar moeder haar duster over haar zijden nachthemd. Ongelooflijk dat ze daar lekker in sliep, in die veel te gladde zijde. Charmant en ongemakkelijk.

‘Alice?’ Haar moeder draaide zich naar haar om.

Alice hoorde de lichte trilling in de stem. Ze zag de onrust in de ogen van haar moeder.

‘Thee aan het maken?’ vroeg ze.

Selma knikte.

‘Maak maar twee mokken.’

‘Kun je niet beter naar bed gaan, Alice? Het is al één uur.’

‘Kan ik ook tegen jou zeggen.’

‘Je weet dat ik vaak slecht slaap.’

‘Ja, dat weet ik.’ Alice keek haar moeder aan. ‘Maar ik kon dit keer ook niet slapen.’

Selma keek Alice een paar tellen aan. Haar ogen leken even te staren, alsof ze niets zagen. Aanwezig en toch weer niet.

‘Rooibos?’ vroeg ze toen.

Alice knikte en ging aan de keukentafel zitten. Donker hout en witte stoelen. Maar geen witte bekleding. Waarom aten ze nooit hier?

Alice stelde de vraag niet hardop. Dat had ze eerder gedaan. Ze wist niet eens meer wat haar moeder had geantwoord. Dat het niet hoorde of iets dergelijks, meende ze.

Vaag geluid van de straat drong door de ramen. Haga in Göteborg leefde. Alice grijnsde bijna bij die gedachte. Het leek wel een reclameslogan.

Alice wist dat haar moeder treuzelde toen ze de thee maakte. Ze kon niet exact duiden waarom ze dat wist, alleen dat het gewoon zo was.

Selma zette een glas thee voor Alice neer, voordat ze zelf ging zitten.

Alice keek naar het glas. Typisch. Haar moeder wist dat ze het liefst thee in een mok dronk. Maar blijkbaar kon ze zichzelf er niet toe zetten thee in een mok te maken in plaats van in een theeglas. Alles volgens de regels.

Alice voelde irritatie opborrelen, maar onderdrukte het. Ze keek naar haar moeder, die tegenover haar ging zitten met haar eigen glas thee.

Haar moeder keek niet naar haar. Haar blik was op de thee gericht.

‘Waarom wil je niet naar Alicante?’ vroeg Alice zonder omwegen.

‘Hoe kom je erbij dat ik daar niet naartoe wil?’ vroeg Selma. Haar blik bleef op haar thee gericht, maar er was een lichte onrust te bespeuren.

‘Vanwege je reactie, toen Zeb het vertelde.’

‘Het kwam door die petitfour. Dat heb ik gezegd. Ik ben er nog steeds misselijk van.’

‘O alsjeblieft, mam...’

‘Het kwam daardoor,’ reageerde Selma scherp. ‘Zoek er in hemelsnaam niet meer achter dan dat.’

‘Er is meer dan dat,’ mompelde Alice. Ze moest ertegenin gaan. Zelfs als ze dat niet met haar gebruikelijke felheid deed. Ze moest het doen. Niet eens alleen omdat ze vijftien was. Het was gewoon het gevoel dat er iets was... iets waar haar moeder niet over wilde praten.

‘Er is niet meer dan dat. Drink je thee,’ reageerde haar moeder bits.

Alice’ irritatie won terrein. Typisch haar moeder om zo te reageren. Zwijg en wees braaf.

Tja, ze was een dochter van opa. Zwijg en wees braaf. Was dat niet ook zijn slogan? Iets van volwassenen, waarschijnlijk. Behalve

dan bij Zeb. Misschien was Zeb niet echt volwassen.

Alice vouwde uit gewoonte haar handen om haar mok, alsof ze het koud had. Ze blies de rook weg. De irritatie woedde in haar lijf, maar ging gepaard met iets anders. Teleurstelling? Verdriet? Waarom dan?

Verontwaardiging? Misschien was het dat? Omdat haar moeder blijkbaar nog steeds dacht dat ze een kind was? Omdat ze nooit antwoorden kreeg?

‘Sorry, Alice. Ik weet dat ik bits klonk. Het was niet mijn bedoeling,’ verontschuldigde Selma zich opeens.

Alice wenste dat haar moeder was blijven zwijgen. Dat ze haar meer aanleiding had gegeven om frustraties te uiten. Maar dat deed ze niet. Ze verontschuldigde zich.

Wat moest ze daarmee?

‘Ik ben eerder in Spanje geweest en ik vond het vreselijk,’ verklaarde haar moeder. ‘Misschien omdat ik juist op dat moment ziek werd. Niets bijzonders, een flinke griep, neem ik aan. Maar ik was de hele tijd misselijk, verdroeg nauwelijks eten en voelde mij gewoon beroerd. Ik denk dat ik daar de link legde tussen beroerd voelen en Spanje. Ik weet dat het nergens op slaat.’ Ze keek Alice nu aan, strekte haar hand over de tafel uit en raakte Alice’ hand aan.

De irritatie was nog niet verdwenen. Het borrelde onder haar huid. Alice wilde het vragen. Ze wilde weten of er meer achter zat dan het ziek-zijn in Spanje. Of er meer was gebeurd. Er waren zoveel meer vragen... Vragen die haar betroffen. Vragen over haar vader. Vragen over datgene wat ze had gehoord bij opa en oma, lang geleden.

Maar ze wist dat ze niet meer dan het antwoord zou krijgen dat ze eerder had gekregen. Een braaf verhaal. Geen details. Niets. En ze wist dat ze uitgerekend die ene expliciete vraag niet zou stellen. Omdat ze het niet durfde?

Dus daagde ze haar moeder uit. ‘Ik vind het in ieder geval geweldig om erheen te gaan. Om naar Bocairent te gaan. Naar Los Caballos. Kijken hoe ze daar werken. Leren. Zodat ik zelf een reddingscentrum voor dieren kan opzetten. Je weet dat ik dat wil.’ Ze keek haar moeder recht aan en wachtte op een reactie, ongeduldig, klaar om te tackelen.

Maar haar moeder nam de uitdaging niet aan. Ze keek weer naar haar thee.

‘Weet ik,’ zei ze slechts. Ze nam haastig een slok thee. ‘We kunnen misschien ook naar Madrid of Barcelona gaan. Er zijn vast meer dan voldoende bezienswaardigheden daar die we kunnen bezoeken. En we kunnen natuurlijk winkelen, nietwaar. Gezellig, zeker als de mannen aan het werk zijn. En ze zijn toch meer aan het werk dan Zeb nu denkt. Je weet hoe dat gaat.’

Alice gaf geen antwoord. Het was altijd hetzelfde. Haar moeder ging niet in op de uitdaging. Niet over de reis die voor hen lag en niet over haar passie voor het redden van dieren. Zodra ze over een reddingscentrum begon, veranderde haar moeder van onderwerp. Dat had ze altijd gedaan en dat deed ze nu. Was het werkelijk onmogelijk voor haar moeder om het te begrijpen? Haar moeder hield toch van dieren?

De irritatie was niet verdwenen, maar het bubbelende gevoel was veranderd in een zeurend soort pijn.

Alice dronk haar thee, stond op en ging terug naar haar kamer. Maar het duurde lang voordat ze sliep.

Selma is getrouwd en heeft een lieve dochter. Maar die dochter, Alice, is niet van haar man Zeb. Van wie Alice wel is, heeft ze hem nooit verteld.

Wanneer Zeb door een zakenrelatie wordt uitgenodigd om naar Alicante te komen met zijn gezin, is Selma daar pertinent op tegen. Ze kan en wil alleen niet uitleggen waarom. Zodoende wordt ze gedwongen toch mee te gaan. De reis brengt precies wat ze vreesde: een confrontatie met een verleden dat ze dacht achter zich gelaten te hebben... en met een man die ze nooit meer had willen zien.

Sandra Berg woont en schrijft in Zweden. Haar indringende schrijfstijl en gedurfde onderwerpkeuzes zorgen ervoor dat ze een van de populairste auteurs is van romantische fictie. Haar roman *Vorbij de duisternis* werd genomineerd voor de Valentijnprijs 2016.

ISBN 978-94 0190 7347 NUR 340

9 789401 907347

Z&K

www.zomerenkeuning.nl